

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/20/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200575
Dátum vydania rozhodnutia:	16.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200575.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: H. T., nar. XX. decembra XXXX, trvale bytom v X. Q. J., Y., t.č. ÚVTOS M., proti žalovanému Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom v Dubnici nad Váhom, Dukelská štvrť 941/10 o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/75/2011-24 zo dňa 28. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/75/2011-24 zo dňa 28. februára 2012, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením č. k. 11S/75/2011-24 zo dňa 28. februára 2012 podľa § 246c ods. 1, § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného bez uvedenia čísla a dátumu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o používanie vlastného prenosného počítača. Žalovaný žalobcu len upovedomil o rozhodnutí a predložil mu na podpis listinu bez odôvodnenia zamietnutia žalobcovej žiadosti. Žalobca podpísal oznámenie o zamietnutí žiadosti dňa 4. augusta 2009. Krajský súd zastavenie konania odôvodnil tým, že podľa § 100 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 475/2005 Z. z.) sa na konanie o uvedenej žiadosti žalobcu nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (výklad a contrario) a z toho dôvodu riaditeľ ústavu nevydáva samostatné rozhodnutie, ani ho nedoručuje, a preto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nie sú splnené podmienky, za ktorých môže konať.

Žalobca podal v zákonnej lehote proti uvedenému uzneseniu krajského súdu odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/21/2011 zo dňa 31. októbra 2011. Namietal, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezodpovedá ustanoveniam § 167 ods. 2, § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku,

čím mu bola odňatá reálna možnosť konať pred zákonným súdom. Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci (nesprávnu interpretáciu a aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, Ústavy Slovenskej republiky, Listiny, Európskeho dohovoru a iných medzinárodných zmlúv). Žiadal pripojiť administratívne súdne spisy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo/25/07, 4Cdo/171/05, 8Sžz/2/11, 4Sžo/21/2011.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol uznesenie krajského súdu potvrdiť. Zotrval na svojom stanovisku k žalobe č. ÚVTOS-10-13/11-2011 zo dňa 20. októbra 2011. Podľa jeho názoru krajský súd dôsledne skúmal podmienky konania, argumenty žalobcu i žalovaného a postupoval v súlade s platnými normami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je potrebné potvrdiť, aj keď z iných dôvodov, aké sú uvedené v napadnutom uznesení krajského súdu. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že žalobca 1. augusta 2009 požiadal o zaradenie do vzdelávacieho procesu do ktoréhokoľvek dostupného a voľného študijného programu pre dokončenie maturitného vzdelania alebo vzdelania v inom odbore (SOU) a zároveň o povolenie do ÚVTOS zaslať a používať súkromnú výpočtovú jednotku (počítač), ktorú by využíval na vzdelávanie. Riaditeľ ústavu jeho žiadosť o povolenie notebooku zamietol dňa 4. augusta 2009 a žalobcu s týmto rozhodnutím oboznámil dňa 4. augusta 2009. O možnosti zaradenia žalobcu do vzdelávania malo byť rozhodnuté osobitným rozhodnutím, ktoré nie je predmetom tohto súdneho preskúmavacieho konania. Žalobca podal žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného o zamietnutí žiadosti používať notebook dňa 21. marca 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na rozdiel od krajského súdu, zastáva názor, že neaplikácia Správneho poriadku na administratívne konanie a rozhodovanie sama osebe nepredstavuje dôvod vylúčenia takého rozhodnutia z preskúmavacej právomoci súdu, a to vzhľadom na ustanovenie § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého sa rozhodnutiami rozumejú aj rozhodnutia, ktoré neboli vydané v správnom konaní za podmienky, že zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických a právnických osôb priamo dotknuté (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/21/2011 zo dňa 31. októbra 2011). Na základe uvedeného aj neformálne rozhodnutie žalovaného o zamietnutí žiadosti žalobcu o používanie notebooku môže byť spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Ide síce o písomnosť, ktorá nie je označená ako rozhodnutie, ale obsahuje spôsob rozhodnutia (výrok), neobsahuje odôvodnenie ani poučenie o opravnom prostriedku. Neaplikácia Správneho poriadku (§ 100 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z.) má za následok len to, že rozhodnutie nemusí spĺňať formálne náležitosti rozhodnutia podľa § 46 a nasl. Správneho poriadku, nemusí byť doručované spôsobom uvedeným v Správnom poriadku, ale zároveň má obsahovať náležitosti, z ktorých bude zrejmé rozhodnutie vo veci, z akých dôvodov a má byť dotknutej osobe oznámené, resp. doručené.

Po dospení k uvedenému právnomu záveru sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal včasnosťou podania žaloby podľa § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V prípade rozhodovania podľa § 23 zákona č. 475/2005 Z. z. nie je upravená dvojinštančnosť konania, preto rozhodnutie riaditeľa ústavu nadobúda právoplatnosť dňom jeho oznámenia dotknutej osobe (žalobcovi). V predmetnej právnej veci bolo rozhodnutie žalobcovi oznámené 4. augusta 2009 a posledným dňom lehoty na podanie zálohy bol 5. október 2009 (pondelok ako najbližší nasledujúci pracovný deň; keď posledný deň lehoty 4. október 2009 pripadol na nedeľu). Žalobca podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia až 21. marca 2011, teda po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby vyplývajúcej z § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Jej márnym uplynutím zaniklo právo žalobcu domáhať sa prostredníctvom žaloby preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Hoci rozhodnutie žalovaného

neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku, táto skutočnosť nepredstavuje nulitu rozhodnutia žalovaného a rozhodnutie žalovaného oznámením žalobcovi nadobudlo právne účinky. Pod právnymi účinkami rozhodnutí rozumieme platnosť (viazanosť súdu rozhodnutím po jeho vyhlásení, vyhotovení alebo doručení), právoplatnosť a (predbežnú) vykonateľnosť, ktoré nastávajú vždy, ak nedôjde k odloženiu týchto účinkov v dôsledku úkonov účastníkov konania. K právnym účinkom rozhodnutia preto nemožno radiť aj obsah rozhodnutia, ku ktorému patrí aj poučenie o možnosti použiť opravný prostriedok. Takéto poučenie nemá žiaden účinok, je iba plnením špeciálnej poučovacej povinnosti súdu alebo správneho orgánu, ktorej obsah sa môže meniť (a aj mení) v dôsledku zákonnej úpravy. To, že takéto poučenie nemá žiaden účinok, je potvrdené aj stabilnou praxou opravných súdov v občianskom súdnom konaní, podľa ktorej nesprávne poučenie o možnosti podať opravný prostriedok (napríklad ak sa v poučení súdneho rozhodnutia uvádza, že účastník môže podať odvolanie, hoci podľa Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné), nezakladá žiadne účinky, najmä nevytvára procesné právo na podanie odvolania. Rozhoduje totiž len znenie zákona, a nie obsah poučenia (mutatis mutandis nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/04 z 30.11.2005).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že uznesenie krajského súdu je vo výroku vecne správne, aj keď dôvodom zastavenia konania nebola neaplikácia Správneho poriadku na predmetnú právnu vec, ale ním malo byť oneskorené podanie žaloby, čo predstavuje dôvod zastavenia konania podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného dôvodu si odvolací súd nepripojil spisy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/171/2005, 4Cdo/25/2007, 8Sžz/2/2011.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/75/2011-24 zo dňa 28. februára 2012 potvrdil, keďže vo výroku bolo vecne správne (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.